

AFSCHEID

Door: Anika Rooke

“...Het was het enige verhaal waarvan ik moest huilen, het kwam hard binnen...”

En dan is het opeens zo ver. Voor de laatste keer schud ik de hand van mijn behandelaar. Ik durf haar niet aan te kijken, bang dat ik dan in tranen uitbarst, want afscheid nemen is niet mijn sterkste kant. Ik voel de warmte van onze handen die elkaar raken en geniet intens van dit moment.

Ik werp nog een laatste blik op de kamer waar ik jarenlang mijn diepste geheimen, angsten en hersenspansels heb prijsgegeven zonder uitgelachen te worden of voor gek te zijn verklaard. Mijn ogen blijven hangen bij de grote plant in de hoek met zijn prachtige stekels die soms oude koffie kreeg in plaats van water en waar ik dan ontzettend om moest lachen. Ook de fijne, beige draaistoel mag ik niet vergeten. Deze verkoos ik wekelijks stevast boven de tweepersoons sofa, omdat ik me dan vrij genoeg voelde om weg te draaien als ik het moeilijk kreeg. Ik glimlach naar de tissues op tafel die ik in mijn eigenwijsheid weigerde te gebruiken als ze nodig waren. Ik zie ook vandaag weer de verzameling plastic bekertjes koffie die mijn behandelaar gedurende de dag op haar bureau verzamelt en maar half leeg zijn.

Ik ga deze kamer missen. Het is toch jarenlang de plek geweest waar ik me in alle veiligheid heb mogen ontwikkelen en me altijd geborgen heb gevoeld.

‘Dag Kim, dank je wel voor alles,’ zeg ik met trillende stem.

De tranen zitten nu heel hoog, maar ik houd ze dapper tegen. Huilen doe ik straks wel in de auto, op weg naar huis.

Ik zet de laatste stappen richting de deur. Vandaag is het niet alleen afscheid nemen van deze fijne behandelaar, maar tegelijkertijd ook de afsluiting van zestien jaar therapie. Ik ben niet genezen, maar ik ben wel vrij.

Had ik gedacht dat dit moment ooit zou komen? Nee, ik was ervan overtuigd dat ik gedoemd was om voor altijd dat labiele ‘borderline-meisje’ te blijven zonder toekomstvisie en idealen. Het meisje dat zichzelf bovendien sneed als de emoties te hoog opliepen, verschrikkelijke driftbuien had en van de ene depressie in de volgende schoot. Het meisje dat zo’n slecht zelfbeeld had dat de dood vaak de enige oplossing leek.

Dat ik nog leef mag een klein wonder heten, want ik kom van heel ver. Ik ben allang dat meisje van toen niet meer. Sterker nog, ik ben inmiddels uitgegroeid tot een gezonde jonge vrouw van midden dertig die gelukkig getrouwd is en weer vol levenslust zit.

Mijn vingers omklemmen de deurklink, terwijl ik even mijn ogen sluit. Dan zet ik door, open de deur en kijk nog een allerlaatste keer om. Mijn behandelaar zwaait, ik zie dat zij het ook moeilijk heeft. Ik ga haar missen. Toch ben ik er klaar voor om uit te vliegen en mijn eigen koers te gaan bepalen. De tijd dat ik een speelbal van mijn eigen emoties was, ligt achter me.

‘Dag,’ mompel ik nog voordat de deur achter me dichtvalt. Een nieuw tijdperk wacht op me.